

Arrest

nr. 170 628 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de *“Herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten”* van 27 oktober 2015.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat N. VERBEKE en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd op 18 maart 2015 onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2014 werd ingediend door (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Eventuele elementen van integratie en het gegeven dat betrokkene sinds 01.12.2012 in België zou verblijven, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bovendien haalt betrokkene geen specifieke elementen van integratie aan en legt zij geen integratiebewijzen voor.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 20.06.2013, werd afgesloten op 11.03.2015 met de beslissing 'Beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat zij tot een kwetsbare groep van personen zou behoren (vrouwen en kinderen die mishandeld, misbruikt of uitgebuit zouden zijn geweest). Ze zou Nepal zijn ontvlucht omwille van haar echtgenoot die haar zou hebben mishandeld. Bij aankomst in België zou ze opgewacht zijn door [G.B.].

Betrokkene zou terecht zijn gekomen in een woning waar een groot aantal andere Nepalezen zouden wonen en waar regelmatig gokspelen zouden georganiseerd zijn. Ze diende er in te staan voor het huishouden en ze zou niet alleen naar buiten hebben gemogen. Dhr. [G.] zou haar seksueel beginnen misbruiken zijn. Betrokkene zou zwanger zijn geraakt en zou op 09.04.2013 een illegale abortus zijn ondergaan, uitgevoerd door een Bengaalse arts. Hierdoor zou betrokkene aan erg veel bloedverlies hebben geleden. Uiteindelijk zou betrokkene kunnen ontsnappen zijn en kon ze de politie contacteren en zou ze in het ZNA Middelheim een operatie hebben ondergaan. Ze werd ook door Payoke opgevangen. De arts die de illegale abortus zou hebben uitgevoerd, zou inmiddels ook veroordeeld zijn. Betrokkene zou steeds haar volledige medewerking hebben verleend aan de onderzoekers, dienaangaande zou ze twee maal zijn verhoord.

Door de lange lijdensweg en de specifieke situatie zou betrokkene onmogelijk kunnen terugkeren naar haar land. Ze zou immers het slachtoffer zijn geworden van ernstig partnergeweld in haar land van herkomst en in België zou ze opnieuw slachtoffer van ernstig misbruik zijn geweest.

Ze voegt ter staving een PV dd. 23.04.2013, een brief ZNA dd. 24.05.2013 (currettage na abortus en positieve syphillistest), een brief van Payoke dd. 07.10.2013 (verklaring dat arts [R.M.A.] zou veroordeeld zijn voor mensenhandel) en een PV verhoor dd. 11.02.2014 toe.

Voor wat betreft de aangehaalde problemen in haar land van herkomst. er dient opgemerkt te worden dat het CGVS op 02.12.2014 reeds het volgende heeft gesteld:

'Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs heeft neergelegd waaruit blijkt dat u wel degelijk door uw echtgenoot werd mishandeld.

Hoe dan ook, zelfs al zou u het huiselijk geweld waarvan u slachtoffer zou worden zijn aannemelijk gemaakt hebben, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat u er een aantal jaar voor uw vertrek uit Nepal in geslaagd bent van uw echtgenoot te scheiden. U leefde sindsdien nog minstens vier jaar in Nepal (CGVS III, p. 9). Sinds uw echtscheiding ontmoette u uw ex nooit meer (CGVS I, p. 9-11). Deze door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot kunnen bijgevolg bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding worden beschouwd, temeer daar u tijdens uw derde gehoor zich zelfs afvroeg waarom er voortdurend vragen over uw ex gesteld worden aangezien u van hem gescheiden bent en niets meer met hem te maken had (CGVS III, p.6)."

Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor die haar beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Voor wat betreft de aangehaalde problemen in België, er dient opgemerkt te worden dat het gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wet op de mensenhandel werd afgesloten.

Het Parket van de Procureur des Konings besliste op 28.05.2013 immers het volgende:

"Met verwijzing naar eerdere briefwisseling, kan ik u hierbij meedelen dat na herverhoor van het slachtoffer er nog steeds onvoldoende elementen aanwezig zijn om het slachtoffer te erkennen. Het slachtoffer komt dus niet in aanmerking voor het statuut van slachtoffer mensenhandel".

Het CGVS stelde op 02.12.2014 het volgende voor wat betreft de aangehaalde problemen in België:

"Wat betreft de problemen waarmee u na uw vlucht uit Nepal in België te kampen kreeg - u werd in België vastgehouden door een zekere [G.K.] die u maandenlang misbruikte en u een illegale abortus liet ondergaan (CGVS I, p. 23-24; CGVS II, p. 23-24; CGVS III, p. 23-24) - en die u met een brief van Payoke aantoonde, dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat deze problemen in België, waarvan de geloofwaardigheid niet meteen ter discussie staat, bij een terugkeer naar Nepal zouden leiden tot problemen die gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u aanvankelijk aan de Belgische politie verklaarde dat het moeilijk voor u zou worden om terug te keren naar Nepal omdat iedereen wist wat u was overkomen (pv politie dd. 21.05.2013, p. 4), verklaarde u op het Commissariaat-generaal expliciet dat u niemand in Nepal heeft verteld welke problemen u in België moest ondergaan en dat u dan ook omwille van die problemen niets vreest in Nepal (CGVS III, p.24)."

Zoals reeds eerder vermeld, werd het gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wet op de mensenhandel afgesloten. Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op het statuut van het slachtoffer van mensenhandel (Arts. 61/2 t.e.m. 61/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Arts. 110bis en ter van het K.B. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en vormt dit element geen reden tot regularisatie. Het is niet aan onze diensten om zich uit te spreken over het feit dat betrokkene wel degelijk dient aanschouwd te worden als een slachtoffer van mensenhandel."

1.3. Op 27 oktober 2015 vaardigt de verwerende partij het volgende uit:

"Herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten

De persoon die verklaart zich [K.R.] te noemen, [...], en welke verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (13quinquies) dat hij heeft betekend gekregen op 03.07.2015 door DVZ via de post."

Dit wordt in het verzoekschrift aangeduid als de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Tegen wat in het verzoekschrift als tweede bestreden beslissing wordt aangeduid, werd geen middel ontwikkeld. Dit schrijven doet trouwens ook geen rechtsgevolgen ontstaan aangezien het niet meer doet dan te herinneren aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten en is dan ook geen aanvechtbare rechtshandeling. De verzoekende partij gedraagt zich ter terechtzitting naar de wijsheid van de Raad voor wat de vraag betreft of de herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten een aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3.1. Onder het kopje “*Samenvatting van de middelen van verzoekster*” werpt verzoekster, in wat kan worden beschouwd als een eerste en enig middel, op: “*Eerste middel: geput uit de schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de verplichting geen manifeste beoordelingsfouten te maken*”.

Verzoekster betoogt als volgt:

De aanvraag van verzoekster wordt ten onrechte onontvankelijk verklaard, omdat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden.

Eerste onderdeel,

Het is juist dat het strafdossier mensenhandel is afgesloten zonder vervolging.

Dhr. [G.] werd op 14.01.2015 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens opzettelijke verwondingen of slagen, die een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge had. (stuk 4a)

Er wordt dus geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster hier volledig haar verhaal heeft verteld over haar mishandeling, misbruik en uitbuiting, en bij haar terugkeer naar haar land zal geconfronteerd worden met wraakacties.

Tweede onderdeel.

Dr. [R.M.], is nog niet definitief veroordeeld ivm de slagen en abortus van verzoekster: het onderzoek is nog steeds hangende bij onderzoeksrechter Van Hoeylandt (stuk 5b).

De veroordeling waarvan sprake in 2013, betrof de voorlopige hechtenis en de tuchtsanctie van deze dokter.

Ook van deze persoon en zijn entourage vreest verzoekster ernstige problemen bij een eventuele terugkeer naar Népal, waar zij zonder bescherming valt.

Derde onderdeel,

Dhr. [G.] betaalt elke maand € 125 af i.v.m. de schadevergoeding waartoe hij werd veroordeeld (tukken 4a + b): de afhandeling van deze burgerlijke belangen dreigt in het gedrag te komen, wanneer verzoekster moet terugkeren naar Népal.

Vierde onderdeel,

Dr. [R.] werd nog niet definitief veroordeeld, zoals hierboven in het tweede onderdeel werd aangehaald. Zodoende zal er nog een correctionele zaak moeten gevoerd worden waarbij de aanwezigheid en getuigenis van verzoekster cruciaal is als slachtoffer en burgerlijke partij.

Vijfde onderdeel,

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte verwezen naar de verklaring van verzoekster in de eerste asielaanvraag dat zij niets vreest in Népal, omdat zij niemand hierover verteld heeft. Dit staat in schril contrast met wat hierboven

werd verteld, alsook met haar verklaring op 10.06.2015 bij haar 2de asielaanvraag (geciteerd in het verzoekschrift van verzoekster).

De buitengewone omstandigheden zijn wel degelijk aanwezig en het verzoek tot regularisatie dient dus ontvankelijk en gegrond verklaard te worden”.

B. Samenvatting van de argumenten van verweerder

1. Op pagina 1 van de nota van verweerder wordt de beslissing opnieuw herhaald.

2. Hieruit blijkt volgens verweerder dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden.

3. Voor het overige beweert verweerder dat door verzoekster aangebrachte middelen onvermeld waren in de aanvraag en dus voor verweerder niet bekend waren.

4. Bovendien zou het enkel bij beweringen blijven, die verzoekster niet had gemaakt.

5. Verweerder stelt dat hij terecht de onontvankelijkheid opwierp en de motiveringsplicht niet werd geschonden.

C. Repliceren van verzoekster hierop

1. Het onderzoek van mensenhandel was inderdaad afgesloten, doch niet het onderzoek tegen de Heer [G.], die duidelijk ter sprake wordt gebracht in de aanvraag.

De aanvraag tot regularisatie dateert van 18.04.2014 en de veroordeling van de heer [G.] van 15.01.2015, zodat dit laatste moeilijk ter sprake kan gebracht worden in de aanvraag. Het onderzoek wordt echter zeer uitvoerig toegelicht in de aanvraag.

2. Het onderzoek tegen de Bengaalse arts wordt duidelijk ter sprake gebracht in de aanvraag. Alleen beweerde Payoke dat deze was veroordeeld, waar hij alleen werd aangehouden en geschorst. Verzoekster bewijst dat het onderzoek nog loopt (stukken 5).

Het spreekt vanzelf dat wanneer verzoekster wordt uitgewezen, deze persoon en zijn entourage, verzoekster makkelijker zal weten te vinden, vermits zij een kroongetuige is in diens strafzaak.

3. Verweerder gaat niet in op het derde onderdeel van het middel van verzoekster.

4. Verweerder ontkent niet dat de aanwezigheid van verzoekster in de correctionele zaak noodzakelijk is, maar stelt dat dit niet werd ingeroepen in de aanvraag.

Hierboven werd reeds uitvoerig uiteengezet hoe dit te maken heeft met een verwarring bij Payoke, die een aanhouding en schorsing van de arts gelijkstelt met een veroordeling, wat wel degelijk werd besproken in de aanvraag.

Dit is dan ook muggenzifterij van verweerder.

5. De geciteerde verklaring van verzoekster in haar verzoekschrift (5de middel) betreft inderdaad haar 2de asielaanvraag, die op 10.06.2015 werd afgelegd.

Het staat in schril contrast met de verklaring die verweerder aangrijpt en door verzoekster werd afgelegd op het CGVS.

Het is niet omdat verzoekster aanvankelijk niets vertelde aan haar contacten in Nepal en dus hoopte niets te moeten vrezen bij een eventuele terugkeer, dat dit ook zo is.

Uiteindelijk werd het voor haar duidelijk dat de kennissen van de Heer [G.], dr. [R.] en haar echtgenoot van deze ganse kwestie op de hoogte waren en een aanvaardbaar leven in Népal voor haar onmogelijk werd.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Deze luidt als volgt:

“Cliente dient een aanvraag in overeenkomstig art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende het verblijf op grond van een prangende humanitaire situatie.

Meer bepaald moet mevrouw [K.] beschouwd worden als een vreemdeling die behoort tot de kwetsbare groep van personen zoals bedoeld in het Vademecum van 21 september 2009 bij instructie van 19 juli 2009. Tot deze categorie behoren o.a. vrouwen en kinderen die mishandeld, misbruikt of uitgebuit zouden zijn geweest.

1. Achtergrond verzoekster

Verzoekster is in België sinds eind 2012. Met de hulp van mensensmokkelaars is zij via India en een aantal andere tussenstops naar België gekomen. Voor haar reis moest zij 300.000 roepies, zo'n € 4.248, betalen. Zij ontvluchtte Nepal om wille van haar echtgenoot die haar mishandelde.

Na haar reis kwam zij in Antwerpen aan waar zij door ene [G.B.] werd opgewacht. Verzoekster werd onder de belofte van onderdak en regularisatie, door deze man meegenomen. Hij nam tevens haar paspoort en vliegtickets af. Zij kwam terecht in een woning waar een groot aantal andere Nepalezen woonden en waar regelmatige gokspelen werden georganiseerd.

Verzoekster diende er te zorgen voor het huishouden en mocht niet alleen naar buiten. Na twee weken begon de heer [G.] haar seksueel te misbruiken. Zij geraakte uiteindelijk zwanger van deze man. Toen deze man er achter kwam

werd verzoekster meegenomen naar een Bengaalse arts die bij haar een illegale abortus uitvoerde op 09.04.2013. Hierdoor leed verzoekster erg veel bloedverlies.

Op 23 april 2013 wilde de heer [G.] verzoekster opnieuw seksueel misbruiken. Verzoekster weigerde echter en werd door de man hardhandig aangepakt. Zij slaagde erin te vluchten en de politie te contacteren. Hierop volgde een interventie vanwege de politie. Verzoekster werd vervolgens opgenomen in ZNA Middelheim alwaar zij werd geopereerd. (Inventaris stuk nr. 3) Bovendien werd zij door Payoke opgevangen. Met de hulp van Payoke diende verzoekster een asielaanvraag in op 05.08.2013 (Inventaris stuk nr. 1) en bekam zij op 20.12.2013 een attest van immatriculatie. De arts die de illegale abortus uitvoerde, werd inmiddels veroordeeld. (Inventaris stuk nr. 4)

2. Wat de ontvankelijkheid betreft

a. Verzoekster verblijft momenteel in België.

Mevrouw [K.] verblijft in opvangcentrum linkeroever te 2050 Antwerpen, Beatrijslaan 100.

b. Identiteitsdocument

De reispas van verzoekster werd afgenomen door de heer [G.]. Zij beschikt echter momenteel over een attest van immatriculatie en over een A kaart.

Bovendien bevindt zij zich in een Asielprocedure waar nog geen definitieve uitspraak in werd gedaan. Bijgevolg deint verzoekster conform artikel 9bis, §1, tweede lid Vw. niet in het bezit te zijn van een identiteitskaart.

c. Buitengewone omstandigheden

Gezien de specifieke situatie van verzoekster was het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure.

In hoofde van verzoekster is er immers het vermoeden dat zij daadwerkelijk vluchteling is aangezien haar asielprocedure nog loopt. Daardoor kan ze onmogelijk teruggaan naar Népal om van daaruit een aanvraag in te dienen.

3. Ten gronde: prangende humanitaire situatie

Uit de brief van Payoke blijkt dat de klacht van verzoekster er ondermeer heeft toe geleid dat de arts die de illegale abortus uitvoerde, werd veroordeeld. (inventaris stuk nr. 4) Mevrouw [R.] heeft immers steeds haar volledige medewerking verleend aan de onderzoekers. Dienaangaande werd zij twee maal verhoord. (Inventaris stukken nrs. 2 & 5)

De lange lijdensweg van verzoekster en de specifieke situatie waarin zij zich bevindt, maakt het voor haar zeer moeilijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Nadat zij aldaar te kampen kreeg met ernstig partner geweld,

werd zij in België opnieuw het slachtoffer van ernstig misbruik. In dat opzicht moet mevrouw [K.] beschouwd worden als een vreemdeling die behoort tot de kwetsbare groep van personen zoals bedoeld in het Vademecum van 21 september 2009 bij instructie van 19 juli 2009. Tot deze categorie behoren o.a. vrouwen en kinderen die mishandeld, misbruikt of uitgebuit zouden zijn geweest.”

3.6. Hieruit blijkt dat verzoekster haar aanvraag om verblijfsmachtiging grondde op een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de instructie van 19 juli 2009. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster niets inbrengt tegen de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, *“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* Evenmin brengt verzoekster iets in tegen de eerste bestreden beslissing waar deze vaststelt, *“Zoals reeds eerder vermeld, werd het gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wet op de mensenhandel afgesloten. Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op het statuut van het slachtoffer van mensenhandel (Arts. 61/2 t.e.m. 61/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Arts. 110bis en ter van het K.B. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en vormt dit element geen reden tot regularisatie. Het is niet aan onze diensten om zich uit te spreken over het feit dat betrokkene wel degelijk dient aanschouwd te worden als een slachtoffer van mensenhandel.”* Deze overwegingen blijven derhalve overeind.

3.7. Uit de in punt 3.5. geciteerde aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat verzoekster geen wraakacties in het land van herkomst wegens het verhaal dat ze alhier gedaan heeft over haar mishandeling, misbruik en uitbuiting door de heer G.B. heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid die verhindert dat ze de aanvraag om verblijfsmachtiging in Nepal indient. Verzoekster kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze mogelijke wraakacties. Waar verzoekster in haar synthesememorie in *“antwoord op de nota”* benadrukt dat de heer G.B. nog niet veroordeeld was tot een schadevergoeding op het moment dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd ingediend en dit dus niet kon inroepen op dat moment, dient de Raad op te merken dat de verwerende partij daarover niet rept in haar nota. Los van het gegeven dat de heer G.B. ondertussen veroordeeld werd, heeft verzoekster blijkens de aanvraag de hangende gerechtelijke procedure tegen de heer G.B. niet ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Het is niet omdat het gerechtelijk onderzoek m.b.t. de heer G.B. naar het oordeel van verzoekster *“zeer uitvoerig werd toegelicht in de aanvraag”* dat dit als dusdanig als een buitengewone omstandigheid werd ingeroepen, laat staan dat de verwerende partij hieronder diende te verstaan dat verzoekster hiermee het risico op wraakacties in Nepal vanwege deze persoon wenste in te roepen als buitengewone omstandigheid.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

3.8. Verzoekster wijst erop dat de dr. R.M. nog niet definitief werd veroordeeld en dat zij ook van deze persoon en zijn entourage ernstige problemen vreest bij een terugkeer naar Nepal, maar de Raad dient, net als de verwerende partij, op te merken dat verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd dat ze ernstige problemen vreest van dr. R.M. en zijn entourage bij een terugkeer naar Nepal. Het is niet omdat verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag dr. R.M. en zijn illegale abortus vermeldt dat het *“vanzelf spreekt dat wanneer verzoekster wordt uitgewezen, deze persoon en zijn entourage, verzoekster makkelijker zal weten te vinden, vermits zij een kroongetuige is in diens strafzaak”*. Het komt verzoekster als aanvrager van een verblijfsmachtiging toe duidelijk te omschrijven welke omstandigheid zij als buitengewone omstandigheid wenst op te werpen en het is niet aan de verwerende partij om leemtes dienaangaande ambtshalve te gaan opvullen. Zo mag verzoekster niet de verwachting koesteren dat als ze de uitvoering van een illegale abortus door dr. R.M. vermeldt onder het kopje *“Achtergrond verzoekster”* en het kopje *“prangende humanitaire situatie”* van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, de verwerende partij daaraan ambtshalve moet verbinden dat verzoekster bij terugkeer ernstige problemen vreest met dr. R.M. en zijn entourage, nog los van de vaststelling dat verzoekster ten onrechte vermeldt dat deze dr. R.M. hiervoor al is veroordeeld.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.9. Verzoekster voert aan dat de afhandeling van haar burgerlijke belangen in het gedrang komt indien ze moet terugkeren naar Nepal, meer bepaald in het kader van de schadevergoeding waartoe de heer G.B. veroordeeld werd, maar de verwerende partij kan geen rekening houden met elementen die niet als dusdanig als buitengewone omstandigheid werden omschreven in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekster had de mogelijkheid om haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag aan te vullen met de melding dat de heer G.B. op 15 januari 2015 veroordeeld werd tot een schadevergoeding en dat ze de afhandeling van haar burgerlijke belangen in dit verband als een buitengewone omstandigheid wenst

in te roepen, quod non. Het is niet omdat de verwerende partij in haar nota niet ingaat op het derde onderdeel van het middel dat de Raad niet de bovenvermelde vaststelling kan maken.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.10. Verzoekster werpt op dat er nog een correctionele zaak moet worden gevoerd tegen dr. R.M. die haar aanwezigheid in het Rijk vereist, maar ook hier dient de Raad samen met de verwerende partij wederom op te merken dat dit niet als dusdanig werd opgeworpen in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. De verwerende partij werpt in haar nota niet meer op dan dat en verzoekster kan niet dienstig zaken gaan afleiden uit wat de nota niet zegt. Verzoekster kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter een brief van Payoke waarop ze zich baseerde bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zou stellen dat dr. R.M. werd veroordeeld, te meer daar de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd opgesteld door een raadsman die in staat moet zijn de brief van Payoke in een juiste context te plaatsen.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond

3.11. In de eerste bestreden beslissing wordt vermeld, *“Het CGVS stelde op 02.12.2014 het volgende voor wat betreft de aangehaalde problemen in België: “Wat betreft de problemen waarmee u na uw vlucht uit Nepal in België te kampen kreeg - u werd in België vastgehouden door een zekere Govinda KC die u maandenlang misbruikte en u een illegale abortus liet ondergaan (CGVS I, p. 23-24; CGVS II, p. 23-24; CGVS III, p. 23-24) - en die u met een brief van Payoke aantoonde, dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat deze problemen in België, waarvan de geloofwaardigheid niet meteen ter discussie staat, bij een terugkeer naar Nepal zouden leiden tot problemen die gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u aanvankelijk aan de Belgische politie verklaarde dat het moeilijk voor u zou worden om terug te keren naar Népal omdat iedereen wist wat u was overkomen (pv politie dd. 21.05.2013, p. 4), verklaarde u op het Commissariaat-generaal expliciet dat u niemand in Nepal heeft verteld welke problemen u in België moest ondergaan en dat u dan ook omwille van die problemen niets vreest in Nepal (CGVS III, p.24).”* Het gegeven dat verzoekster het opnieuw anders ziet, met name dat haar wedervaren in België wel gekend is in Nepal, kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoekster verwijst tevergeefs op selectieve wijze naar de verklaringen die ze heeft afgelegd tijdens haar tweede asielaanvraag. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in het kader van de verklaring meervoudige aanvraag die ze op 10 juni 2015 heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingen-zaken op de vraag, *“Wat vreest u bij uw terugkeer naar het land van herkomst”* verklaard heeft, *“Ja er is een vrees. Waarom zou ik anders asiel komen vragen”*. Op de vraag *“Welke vrees is er bij terugkeer?”* antwoordde verzoekster, *“Ik kan daar niets aan doen. Het zijn daar slechte mensen. Ik werd er geslagen door mijn man. Ik bedoeld mijn ex-man. Wij zijn 9 jaar gescheiden”*. Op de vraag *“Heb u contacten met uw land van herkomst ? wanneer, met welke regelmaat, waarover praat u ? Als het contact recent is, hoe hebt u het contact hersteld en waarom? Heb u contacten met uw land van herkomst?”* antwoordde verzoekster, *“Nee. Ik heb een zoon in Qatar. Een dochter in Duitsland en nog een andere zoon in Nepal en die zit daar op internaat. Ik heb met niemand contact in Nepal.* Op de vraag, *“Had u na aankomst in België contact met iemand in Nepal?”* antwoordde verzoekster, *“Ik had enkel contact met mijn dochter maar daarna niet meer.”* Op de vraag, *“Hebt u nog iets toe te voegen?”* antwoordde verzoekster, *“Ik wil niet naar Nepal terugkeren. U kunt mijn advocaat contacteren: [B.D.S.]. (toont het visitekaartje van de advocaat) Ik wil dood. Ik heb problemen in Nepal en ook hier in België. Ik heb geen plaats meer om te wonen en ik heb geen geld. Ik wil niet naar Nepal terugkeren. Ik wil hier verder kunnen leven maar dat is ... Ik wil dood. Ik moet van het ene bureau naar het andere. Ik bedoel zoals Payoke. Dat bureau wilde helpen maar dat lukt niet. Helima wilde ook helpen. (toont kaartje van Ligue des Algériens en Flandre) Als u mij geen documenten wilt geven dan kan u mijn advocaat bellen en ook een dokter en dan mag u mij een spuitje geven om te sterven.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster expliciet heeft verklaard met niemand contact te hebben in Nepal. Blijkens het administratief dossier nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 juni 2015 dan ook een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag waarbij hij oordeelde, *“U voert in het kader van huidige asielaanvraag geen gegevens of elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag zodat deze gehandhaafd blijft.”* In Nepal kunnen ze dus nog steeds niet op de hoogte zijn van het wedervaren van verzoekster in België aangezien verzoekster tijdens de eerste asielaanvraag had verklaard, *“dat u niemand in Nepal heeft verteld welke problemen u in België moest ondergaan en dat u dan ook omwille van die problemen niets vreest in Nepal (CGVS III, p.24)”* en ze tijdens de tweede asielaanvraag verklaard heeft met niemand contact te hebben in Nepal.

Gelet op dit alles kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar haar verklaringen die ze heeft afgelegd op 10 juni 2015 bij haar tweede asielaanvraag om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Het vijfde onderdeel van het middel is niet gegrond

3.12. Concluderend dient de Raad vast te stellen dat verzoekster niet dienstig aan de hand van haar verzoekschrift en een antwoord op de nota in de synthesememorie, buitengewone omstandigheden naar voren kan schuiven die niet werden aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Het komt verzoekster als aanvrager van een verblijfsmachtiging toe duidelijk te omschrijven welke omstandigheid zij als buitengewone omstandigheid wenst op te werpen en het is niet aan de verwerende partij om leemtes dienaangaande ambtshalve te gaan opvullen aan de hand van wat wordt vermeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekster om alhier een nieuwe meer gespecificeerde aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen of in het land van herkomst. Het laat tevens onverlet de mogelijkheid voor verzoekster om in het land van herkomst een visumaanvraag in te dienen teneinde de correctionele procedures verder op te volgen indien haar persoonlijke aanwezigheid gevraagd wordt door de bevoegde rechtbank of blijkt dat haar belangen niet adequaat kunnen worden verdedigd door haar raadsman. Het laat tevens onverlet de mogelijkheid voor verzoekster om de haar toegekende schadevergoeding vanwege de heer G.B. in het land van herkomst op te strijken. Er wordt weliswaar geponereerd dat de afbetalingen dan stopgezet zullen worden, doch dit is niet meer dan een hypothetische veronderstelling. De stukken die gevoegd worden bij het verzoekschrift en later bij de bijkomende nota die per aangetekend schrijven verstuurd werden naar de Raad in mei 2016 betreffen medische en politionele stukken alsmede stukken inzake gerechtelijke procedures inzake verzoeksters wedervaren met de heer G.B. en dr. R.M. die geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoekster niet dienstig aan de hand van haar verzoekschrift en een antwoord op de nota in de synthesememorie, buitengewone omstandigheden naar voren kan schuiven die niet werden aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA